

VARBERGSFALLEN

FÖRTJÄNST OCH SKICKLIGHET

KRIMINALROMAN

MONICA
NEBELIUS LÜNING

ROMANUS & SELLING

MONICA NEBELIUS LÜNING

Förtjänst och skicklighet

**ROMANUS
& SELLING**

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-8-977153-6

Copyright © Monica Nebelius Luning 2024

Omslag: Sofia Scheutz

Tryck: ScandBook, EU 2024

Till Johanna, Esmeralda och Nora

Lördagen den sjunde juli 2018

Dante

Dante har somnat uppe på vinden fastän han lovat sig själv att han inte ska göra det igen. Han mår alltid illa och känner sig seg i huvudet när han vaknar här. Men ibland är det inte så lätt att bara gå hem. Hans mamma har säkert somnat i soffan för länge sedan. Hon har nog ringt tiotusen gånger, men Dantes telefon hade laddat ur innan han somnade. Ett bra tag innan han la sig här för att titta ut genom takfönstret, faktiskt. Redan när han satt på bänken med Oskar och de andra i Brunnsparken och var ganska full och klockan närmade sig midnatt så att de kunde börja fira hans födelsedag, såg han att telefonen var död.

Det gör ont i nacken och i hans vänstra öra. Det har vikt sig mot den blåa trasmattan som han brukar krypa ihop på när han är här uppe. Det är kvavt under takbjälkarna och luften är fuktig och unken. Det spelar ingen roll att det varit så varmt på sistone, det luktar unket ändå. Himlen är lite ljusare nu än när han somnade, men det är inte riktigt morgon än. Den har inte hunnit bli rosa och ljusblå och lila och aprikos. Och måsarna är fortfarande tysta. Han kan inte ha sovit särskilt länge. Dante sätter sig upp och gnider med handen över örat, drar i det för att känslan ska komma tillbaka.

Något låter. Det brukar det inte göra här uppe under taket innan det blir ljust. Ljudet påminner inte om det som Ellen gör när hon låser upp porten till gården och skramlar med nycklarna för att öppna bakdörren till finbageriet. Inte heller om ljudet när hon drar in cykeln i cykelstället och låset krånglar. Han brukar lyssna efter de ljuden för att slippa behöva träffa henne när han går hem, slippa säga hej och fråga hur det är med henne. Och slippa låtsas att det inte är konstigt alls att han hänger här ensam tidigt på morgonen när alla andra som varit ute på stan hela natten har gått hem för länge sedan.

Dante reser sig och tittar ut genom vindskupan mot gården. Det står en stor, svart bil mellan källartrappan och finbageriets bakdörr. Undrar hur den har kommit in på gården? Porten är inte så bred att man bara kan köra in, inte utan att skrapa sidospeglarna. Eller fastna på snedden för att man inte backade helt rakt. Och den här bilen är stor. Motorn rusar. Det var det ljudet som han inte fick att gå ihop med hur det låter när Ellen kommer hit. Men det är något annat som låter också. När bilen rullar dunsar det till. Precis på samma sätt som när mamma kör över fartguppen på Ica Hajens parkeringsplats när de varit och storhandlat på torsdagskvällarna.

Dante sträcker på sig och ser bilen backa, tvärbromsa och köra framåt, kort och hackigt. Motorn rusar igen. Avgaserna ringlar sig upp till vindsfönstret, ser nästan ut som brandrök. Lukten fastnar i Dantes mun, sätter sig längst bak i svalget. Han harklar sig och håller för näsan. Det är något annat som också luktar, något som han inte vet vad det är och som får magen att vilja vända sig ut och in. Det luktar nästan som det gjorde när han och Oskar köpte pizza på Siciliana i vintras. Förra veckans frysta, uppvärmd igen, för halva priset. Skinkan smakade fucking as. Den gick inte att äta trots att de öste på pizzasallad och ketchup. Oskar hade till och med tabasco på

sin. Det är ungefär så det luktar nu, som skinkan som nästan fick dem att kräkas.

Nu varvar bilen upp och kör ut genom porten. Den kör alldeles för fort och ena sidospegeln slår i den gula stenväggen, det smäller till så att ett långt grått streck blir synligt på fasaden. Spegeln lossnar och hänger längs bilens sida. Dante drar till sig en låda som står vid väggen och ställer sig på den. Han öppnar fönstret och lutar sig ut. Det här är bara för konstigt för att släppa. Håller fast sig i en av träbjälkarna som går från taket till golvet. Det är helt tyst nu, bilen måste ha stannat utanför på gatan. Konstigt att ingen annan vaknat och tittat ut. Ingen har tänt ljuset i något av fönstren mot gården. Det enda som lyser är finbageriets ytterlampa. Kullerstenarna och porten som lysas upp av lampan är ljusgrå men i övrigt är mörkret kompakt. Men det är något som ligger där, något vars konturer ljuskäglan nätt och jämnt snuddar vid. Dante sträcker på sig och kisar i mörkret för att försöka se vad det är. Kanske körde bilen in i väggen och tappade kofångaren? Men det stämmer inte. Det som ligger på marken ser alldeles för mjukt ut, som en sopsäck ungefär. Bilen kanske körde in i soptunnorna och drog med sig en säck som inte fått plats, som Ellen eller någon annan bara ställt bredvid de stora gröna plastlådorna för att soppubbarna ska komma och dra ut den till sopbilen?

Dante kan inte sluta titta på det som ligger där nere på gården men samtidigt tänker han att han nog borde gå hem nu. Det här känns inte bra. Är det en katt? Körde bilen på en katt? Nej, det kan det inte vara. En katt är inte alls så stor. Sedan hajar han till när konturen på marken rör på sig. Men Dante vet inte. Det kan vara den konstiga bilen och den äckliga lukten som bara rör runt mer och mer i magen, som får honom att se saker som inte finns. Eller så är han inte riktigt nykter än. Fuck, han ska precis ta ett djupt andetag för att försöka trycka bort illamåendet när

ytterligare en rörelse får honom att stelna till. På riktigt rör det sig. Är det en hund? Det skulle kunna vara en stor en, som grannens hund Moby. Har han rymt och hamnat här på gården och blivit påkörd av någon jävla galning som bara stack? Det hugger till i Dantes mage, så får det inte vara för Moby är världens snällaste. Men nu är han säker. Så full är han inte, han drack inte så mycket igår. Något rör sig mot ljuset. Något i mörkret sträcks ut och framåt mot lampan. Fuck, det måste vara en arm. Och nu låter det som om någon gnäller, som om det är en människa som ligger där. Dante vänder bort huvudet, böjer sig bort från fönstret och kräks. Det skvätter mot väggen, plankgolvet och de vita Nikeskorna som hans mamma köpte åt honom på Stadium förra fredagen. Kebabrullen med mild vit sås och extra jalapeños från Torggrillen väller ur honom. Och det röda lådvinet som Oskar gömt i sin garderob sedan midsommarafton färgar alltihop rosa.

Dante hör ljudet av en bil igen och stelnar till. Det låter som om den står ute på gatan. Nu kommer säkert snart någon och upptäcker vad som händer. Han torkar sig med underarmen över munnen och sväljer. Bara han ser att någon hjälper till så kan han sticka hem. Annars får han själv springa ned. Skrika som fan och väcka någon som kan ringa efter ambulans. Det skrapar i porten. Jävla, det är samma svarta bil. Den backar tillbaka in och slirar mot stenväggen i porten igen. Förardörren öppnas. Dante kan inte se vem som sitter i bilen, men personen säger något. Han hör inte riktigt men det låter som om någon förklarar något väldigt långsamt, med en lång paus mellan varje ord. Och sedan backar bilen och då krasar det. Dante kommer aldrig glömma det ljudet. Det är så det låter när något går sönder som inte ska gå sönder och som aldrig kommer gå att laga. Det är så det låter när ett huvud hamnar under framdäcket på en bil som väldigt långsamt rullar över det. Som stannar

upp och låter bilens tyngd dras mot kullerstenarna och inte lämnar något oskatt och helt. Det är så det låter när någon blir överkörd. Bilen tar plötsligt fart och backar in i soptunnorna, kör sedan framåt. Kroppen ser ut att ha fastnat under bilen, den som ligger på kullerstenarna släpas med. Ljudet skär i öronen på samma sätt som när en kniv dras oväntat och för hårt över en tallrik. Motorn dör. Det stinker av något äckligt grillat.

En lampa tänds i ett av fönsterna på andra våningen. En gubbe drar upp en rullgardin och börjar haka upp fönstret, kikar ut innan han ropar till någon inne i lägenheten om 112. En lampa till tänds på våningen ovanför. Dante kan se en naken fot sticka fram under bilen. Den ser väldigt vit ut. Den som kört bilen verkar ha försvunnit ned i källaren. Det låter som om det är den dörren som åker igen.

Dante vill inte vara kvar här längre. Fuck, fuck, fuck, han vill härifrån, nu direkt! Han öppnar vindsluckan i golvet och hasar så snabbt han kan nedför stegen, fortsätter nedför stentrappan till dörren mot Kyrkogatan. Nu vill han bara ut. Den ljumna högsommarluften utanför tar udden av känslan av att han måste kräkas igen. Han sätter ena handen mot tegelväggen och andas ända nerifrån magen. Så långt ned det bara går. Hur ska han kunna berätta det här för mamma? Det går inte. Dante vill helst av allt springa hem och väcka henne nu. Men om han gör det, säger vad han precis sett, kommer hans mamma ringa efter några som hon arbetar med på polisen på en gång och säga till Dante att hon inte har tid just nu för hon måste iväg och jobba och att de får snacka mer senare. När hon är tillbaka. Eller så kanske han måste följa med på något slags förhör. Om alltihop som hänt. Men då kanske han inte vill prata längre. Då kanske han inte kan, det kanske låser sig som det gör ibland när mamma vill att han ska göra något, när hon blir otålig och stressad. Fast Dante behöver verkligen

prata med sin mamma nu. Annars kommer klumpen i halsen aldrig försvinna.

Utan att Dante är riktigt beredd på det vänder sig hans mage ett varv igen. Gul galla hänger och dinglar från munnen efter att han kräkts på nytt och han gör en äcklad min och försöker spotta bort den. Fortsätter att spotta när han går upp mot kyrkogården. Om två minuter är Dante hemma och då ska han borsta tänderna och krypa in under täcket och försöka låtsas så mycket han bara kan att det här inte har hänt. Att han inte varit med om det här. Att det här bara är en av alla konstiga saker som händer i världen, som grejerna mamma brukar berätta att hon sett eller hört om på jobbet. Som hon brukar skaka på huvudet åt när de äter middag, när hon säger att en del människor faktiskt är helt galna. Dante håller med. Folk är inte fucking kloka.

Han sätter nyckeln i låset till dörren som leder upp till trappan och lägenheten, hem till mamma. Till hans rum där hon tändt lampan i fönstret för att det inte ska vara mörkt när han kommer hem. Just innan dörren går upp ser han någon röra sig vid grinden till kyrkogården. Någon han känner igen, som inte borde vara här. Eller vad vet han om det egentligen? Han borde inte heller vara här. Dante borde ha varit hemma för länge sedan, borde ligga i sängen och vänta på den obligatoriska födelsedagsbrickan. Så det kanske inte är så konstigt att de båda snabbt tittar bort när deras blickar möts.

Måndagen den nionde juli

Ingrid

Det är nästan ingen luft i bakdäcket på cykeln. När Ingrid klämmer med fingrarna känner hon fälgen under det blankslitna gummit. Hon suckar. Hon har inte tid att leta efter cykelpumpen nu. Hon ska vara på tingsrätten om en kvart. Varenda kullersten kommer att skaka om både cykeln och henne när hon tar sig genom stan. Såvida hon inte svänger vänster in på Östra Hamnvägen, utan cyklar förbi biljardhallen och tar Eskilsgatan upp till tingsrätten i stället. Den vägen är bättre. Mer asfalterad och inte så mycket folk. Särskilt inte nu när nästan alla har semester och rör sig runt torget eller ned mot strandpromenaden och de solvarma klipporna. Eller har åkt utomlands eller till sommarstället, som mamma och hennes sambo Hjalmar som är i stugan i Espevik.

Ingrid tar fram dosan, lägger in en snus. Sätter sig på sadeln innan hon kränger av sig väskan och ställer den på högkant i cykelkorgen. Herregud, det måste vara samma gamla korg som mamma köpte till henne när hon började i ettan på gymnasiet. Den vita färgen på insidan är bortskrapad på precis de ställen där hon brukade trycka ned sin blåa Fjällräven-ryggsäck. Två gånger varje dag, innan hon cyklade till skolan och innan hon skulle hem, hävde Ingrid sig på ryggsäcken och svor vid allt som någonsin betydde något att det första hon skulle göra när

hon tog studenten var att flytta. Så långt härifrån som hon kunde komma. Hon skulle vara den som sprang ut först av alla på studentutsläppet, ut på skolgården på Peder Skrivares. Skulle tränga sig förbi studentskyltar, släktingar och blommor och söta små nallar som hängde i gulblåa band. Och hon skulle inte sluta springa förrän hon var långt, långt borta. Ut i allt liv som fanns överallt förutom här i Varberg. Och ändå står Ingrid just här, igen. Trettiofem år gammal, i backen Beatas Lid med väskan i samma gamla vita cykelkorg som mamma köpte på Lions loppis. För ungefär tjugo år sedan. Om hon hade vetat då att hon skulle komma tillbaka till staden hade hon förmodligen gett sig själv en käftsmäll. Innan hon undrat hur hon kunde ha misslyckats så kapitalt med allting.

Att mamma ens hittade korgen är otroligt i sig. Det där med att spara saker på ett organiserat sätt är inte alls mammas paradgren, Ingrid störde sig mycket på det när hon bodde hemma. Om hon behövde hitta något som faktiskt var viktigt, viftade mamma bara diffust med handen mot garderoberna i hallen. Hennes dotter fick väl leta. Om det var så viktigt fanns det säkert där någonstans, i förråden där mamma bara tryckte in allt som hon inte tyckte skulle ligga framme. Tennisracketar, simglasögon, nystan av sladdar i olika färger som passat till något som redan var slängt, påsar med gips som mamma inte fick plats med i nere ateljén. Allt där inne var vitt, dammigt och fick Ingrid att hosta. Ända tills hon gav upp och stängde de där garderobsdörrarna för gott.

Första gången Jacob följde med henne hem till mamma, öppnade Ingrid garderoberna och visade honom hur det såg ut. Hon hade berättat om det för honom, hur det var här hemma. Precis efter att de träffats hade hon gjort det, men Jacob hade inte trott henne. När han såg röran i garderoberna blev han alldeles tyst och höjde på ögonbrynen som om han aldrig sett

något liknande, någonsin. Inte så att Ingrids mamma såg det. Absolut inte. Inte Jacob. Och hennes mamma hörde inte heller när han sa att det var helt sjukt och att han var tvungen att ta en bild. Jacob brukade visa det där fotot av garderoberna för Alma, hans syster, och sin pappa och mamma, och grabbgänget, och berätta om hur Ingrid bott när hon var liten. Röran hennes mamma fortfarande levde i. Han tyckte det var roligt. Alla andra också fastän Jacob klickat upp det där fotot ett otal gånger. Själv slutade hon ganska snabbt att tycka det var kul men mamma hade förmodligen knappt reagerat om hon vetat. Hennes mamma bryr sig inte om hur hon uppfattas överhuvudtaget. Särskilt inte av Jacob. Hon verkade nästan provocerande oberörd den där enda gången han var här på besök med Ingrid. Mamma hade inte ens flyttat på bokhögarna eller rensat eller plockat undan skisserna till skulpturerna och tekopparna som hon skulle göra, kanske, någon gång. Hon hade nog haft annat som hon velat prata med sin dotter om, redan då. Som hade med Jacob att göra. Hur han uttryckte sig, förväntade sig att alla andra skulle hålla med honom och hur han lät Ingrid veta allt om hur hon gjorde rätt. Eller fel. Hon är väl medveten om att hennes mamma såg allt detta.

När Jacob och hon kommit hit på besök hade Ingrid funderat ganska mycket på hur det varit när hon träffat Jacobs föräldrar för första gången några veckor tidigare, innan de åkte tåg från Köpenhamn till Varberg. Ingrid hade jämfört mammas trea på fjärde våningen utan hiss i det ljusgula trähuset, där höststormarna ven in genom gliporna i väggen, med villan med murar och egen brygga rakt ut i Öresund. Byggd någon gång på tjugotalet och belägen en bit utanför Köpenhamn, mellan Vedbæk och Humlebæk. Jacobs mamma gled omkring mellan tjusiga blomsterarrangemang och platsbyggda bokhyllor i ljust trä, fyllda med helfranska band. Som förmodligen aldrig

öppnats. Ingrid hade känt sig klumpig och nervös, trots att det hade varit helt omöjligt att komma för nära de där hyllorna och riva ned något. Jacobs mamma hade kramat Ingrid hårt och sagt att hon var så välkommen, att det var på tiden att hennes son lät dem alla få träffa henne eftersom han pratat så mycket om henne. Så att de kunde lära känna henne, allihop. Att hon skulle känna sig som hemma hos dem, att det här var hemma för Ingrid också nu. Men hon var aldrig så här försiktig när hon var hemma. Där spelade det ingen roll om något föll i golvet och gick i kras. Hemma hos Jacobs föräldrar gjorde det nog det. Ingrid kunde inte föreställa sig att Jacobs mamma, och inte heller hans pappa, bara skulle skaka på huvudet och säga att det där inte var så farligt om något gick sönder. Att det bara var saker som man kunde ersätta.

Ingrids mamma brukade ofta hävda att man skulle säga ifrån när någon annan tog sig rätten att bestämma reglerna. När hon var liten hade hon aldrig riktigt förstått vad mamma menade. Inte på riktigt. Hon kunde komma på minst tjugo exempel med en gång på när hon inte haft något val alls. Som till exempel när engelskläraren sa att alla skulle lära sig fyrtio glosor till nästa onsdag eller när mamma bestämde att de inte skulle åka till moster Rut i Dún Laoghaire över julen, eftersom hon inte hade tid. Det där med att man skulle säga ifrån var också en av sakerna som mamma sa med något slags klibbig sorgsenhet, som när hon pratade om pappa. Förklarade varför han hade varit så otrolig, på så många sätt och vis, och varför nästan alla som träffat honom hade tyckt så mycket om honom, beundrat honom rentav. Ingrids pappa hade dessutom minsann aldrig lagt sig platt när någon krävt hans respekt. Det och mycket annat som mamma ville att dottern skulle ha med sig ut i livet, hade hon upprepat till leda med den där långsamma, sammanbitna tonen. Ingrid brukade försöka se ut som om hon lyssnade

samtidigt som hon tänkte på något helt annat. Som till exempel på hur hon skulle ta sig bort från Varberg så fort det bara gick.

Men hemma hos Jacobs föräldrar förstod Ingrid vad mamma menat. Jacobs pappa blandade dry martinis som han räckte över i vida glas, utan att fråga om Ingrid gillade den drinken. Då gick det inte att säga nej eller be om något annat. Som en gin och tonic med is. I så fall hade hon betraktats som besvärlig och förmodligen också hållits ansvarig för att det blev dålig stämning. Det kändes så med mycket hos Jacobs mamma och pappa. Hans pappa pratade ofta om att han varit rättschef på Finansdepartementet i Stockholm innan han gick vidare till nästa toppjobb på Nordea i Köpenhamn och om allt som hänt när han suttit i viktiga möten. Med viktiga människor. Alla stora beslut som han varit med och fattat som påverkat miljontals andra. Jacobs mamma brukade fylla i det han missade, särskilt sådant som gjorde att pappan framstod som någon som inte ville skryta fastän han av alla människor faktiskt gjort sig förtjänt av den rätten. Och trots det var det just det som föräldrarna sysslade med båda två, hela tiden, utan att någon sa något eller ens himlade med ögonen åt självberömmet. Jacobs mamma var professor i omvårdnad på Röda Korsets högskola. Verksam i hela världen räddade hon allt och alla som behövde räddas hela tiden. Ingen himlade med ögonen när hon inte slutade prata om det heller.

Jacobs familj bestämde vem som räknades, vem som skulle respekteras och vad Ingrid behövde göra för att höra till dem som gjorde det. Hon hade lätt kunnat kontra med att hennes pappa minsann varit rättschef på Justitiedepartementet och därefter på Statsrådsberedningen, innan han blev den yngsta chefen på någon tingsrätt någonsin. Hon hade kunnat lägga ut texten om hur hon läst juristlinjen på tre och ett halvt år och att hon fått erbjudande om att börja som biträdande jurist på

Vinge redan när hon skrev sin uppsats. Men att hon tackat nej och gått sin egen väg, suttit ting och funderat på vad hon ville, inte vad alla andra ville. Hon hade kunnat säga det och sedan tystnat och låtit orden sjunka in. Men det modet fanns inte. I stället sjönk hon längre ned i soffan och försökte sörpla i sig martinin så tyst som möjligt, så att det inte hördes och utan att spilla. Och tänkte på mamma.

Ingrid sätter ena foten på pedalen, tar fart och lovar sig själv att inte tänka på Jacob. I vart fall inte förrän hon har andats tjugo gånger och försökt tänka på något annat, vad som helst. Bara försökt. Hon räknar andetagerna och kommer till tio innan tankarna studsar tillbaka till samma ställe.

I förrgår packade hon sina väskor, två stycken, efter att Jacob pussat henne på kinden och på ärret i tinningen och gått till jobbet. Han hade pratat om att han skulle komma hem sent. Det var något med en middag med kompisarna som han hade gått på Grennaskolan med och som Ingrid inte kände. Som hon nog inte skulle tycka att det var så kul att prata med. Några som inte alls var i hennes stil och som skulle ut på något ställe och kanske vidare till något annat ställe. Ingrid som hade väntat i flera dagar, i flera veckor, på att han skulle säga något sådant, nickade och svarade att hon höll med. Jacob hade rätt. Det var inget för henne och han behövde inte bry sig om att komma hem tidigt. Hon skulle nog ändå ha somnat när han kom tillbaka. Hon klarade sig. Hon sa allt detta utan att andas. Om hon inte kom iväg nu skulle hon inte kunna börja på tingsrätten, utan i stället bli tvungen att ringa och försöka förklara varför hon inte skulle dyka upp som planerat. Hoppas att ingen skulle ifrågasätta anledningen som hon skulle behöva ljuga ihop. Hon hade ingen annan plan som var bättre om Jacob inte skulle försvinna ut och ge henne en möjlighet att

lämna honom. Inget annat alternativ än att ljuga för dem som skulle finnas i hennes nya liv.

När Ingrid bara en liten stund senare skulle gå ut genom ytterdörren, för alltid, vände hon sig om och tittade in i rummen. Det såg ut som om hon inte tagit något med sig alls. Inget saknades. Jacob skulle inte märka att hon var borta när han kom hem. Inte innan han gick och la sig och såg att sängen var tom och att prydnadskuddarna i sammet fortfarande låg kvar på överkastet. Ett tag hade hon tänkt att hon skulle stöka till sängen för att vinna tid. Hinna längre bort. Men sedan ringde den där klockan om att inte låta någon annan bestämma någonstans i bakhuvudet. Ingrid hade accepterat allt de senaste sju åren, precis allt hade hon stått ut med. Men att låta de där prydnadskuddarna ligga kvar kändes viktigt. Som att hon slutade huka sig. Det kanske inte var en så stor sak, men från och med att hon stängde dörren och hörde nycklarna landa på fiskbensparketten skulle hon börja sträcka på ryggen igen.

Att ta sig bort från Köpenhamn hade gått ganska fort. Tre timmar och tjugofem minuter på Öresundståget som körde snabbt över bron utan att någon stoppade det. Från en värld till en annan. Ingrid hade planerat allt så noga det bara var möjligt. Hon hade kollat med sin mamma att hon fick bo i lägenheten hon växt upp i och sökt domartjänsten på tingsrätten i Varberg. Ljugit ihop en historia för Jacob som hon hade tänkt igenom tusen gånger och övat på inne på toaletten, för att kunna vara med på intervju på Teams från ett hotellrum ute vid Kastrup som hon betalade för med kontanter, en vanlig regnig onsdag i mars. Väntat på att Domarnämndens protokoll skulle skickas till en postbox, så att han inte skulle hitta det. Och lagt vettlöst mycket tid på att oroa sig för att Jacob skulle komma hem, smälla igen ytterdörren och skrika att han fattat vad som höll på att hända, vad hon tänkte göra. Att hon ville lämna honom

nu när de hade bestämt sig för att skaffa barn och hur kunde hon göra något sådant? Nu när Ingrid äntligen gett med sig och sagt att hon också ville bilda familj. Jacob skulle skrika och gorma, utan att förstå att det var just det beslutet som gett henne kraften att gå. Det här med att dra in någon annan som var helt försvarslös i Jacobs gränslösa kaos. Någon annan, mycket mindre, mycket svagare, mycket mer värdefull än henne själv som hon skulle älska till döds. Då skulle det inte längre finnas något hopp om att kunna ta sig bort, iväg, försvinna för alltid. Så Ingrid visste att hon måste ge sig av innan det hände. Och i förrgår hade hon stängt dörren om äkta mattor i mörkrött och Chesterfieldfåtöljer, ändrat inställningen i Hitta min Iphone. Allt utan att säga ett ord till Jacob. Exakt så feg är hon. Precis så feg har hon alltid varit när det gäller Jacob. Och nu när hon sitter på cykeln på väg upp mot tingsrätten vänder han förmodligen uppochned på hela Köpenhamn i sina försök att hitta henne. Ingrid måste hinna hämta andan innan han fattar att hon är borta för alltid. Och räknar ut var hon gömmer sig.

Hon svänger höger vid Varmbadhuset. Doften från planteringarna inne i Sociétésparken smyger över gatan och letar sig in i hennes näsa. Det är sommar och varmt och hon har saknat det här. Så in i helvete, om hon ska vara ärlig. Just det här har hon saknat. Allt annat har gått så fort och fel och blivit till något annat, men inte här, här är det likadant. Ingrid kanske kan bli den som hon brukade vara om hon stannar. Blomsterplanteringarna i parken följer samma mönster som på fotografierna från 1860-talet. Tornet på varmbadhuset där hon lärde sig simma har samma klocka som aldrig visar helt rätt. Allt det där som hon ville bort från, som gick henne på nerverna så att hon knappt stod ut, känns nu det som det enda ställe där det är möjligt att börja om.